

[Holstein.]

overlade til den højtærede Statsminister og Udenrigsminister at klæde Danmark af til Nøgenhed i Nordens og i Europas Paasyn og at lade det ligge hen som en afmægtig og hjælpeløs Stat, en international res jacens tilhørende primus occupans. Lad dem blot faa Lov at gøre det. Det har ingen Fare. Vi er i denne Sag, takket være de to Regeringspartier, kommet i et saadant Dilemma, at jeg ud fra et statsligt og forsvarsvenligt Synspunkt anser dette for at være den eneste holdbare Fremgangsmaade, hvis vi nogen Sinde skal have Bund i vort Forsvar og faa det, som jeg lyste efter i Fjor Efteraar: en Forsvarsordning eller ingen Forsvarsordning, det er ligegyldigt (*Afbrydelse*) — ja, det er principielt ligegyldigt ud fra en Sandfærdighedsbetragtning, — men en saa redelig og saa klar Ordning, at Befolkningen kan forstaa den.

Der er ingen, der kan forstaa den højtærede Regerings Forslag. Ingen, som beskæftiger sig med det, og som er i Stand til Selvtænkning og ikke blot er hypnotiseret og suggestioneret af de højtærede Regeringspartier, kan forstaa det, lige saa lidt som nogen almindelig Mand kan forstaa Betimejligheden af at opretholde den Tilstand, vi i Øjeblikket har paa det forsvarspolitiske Omraade.

Jeg vil derefter gerne vende mig til den højtærede Finansminister. Ogsaa han læste mig Teksten som en sort reaktionær, som en Mand, der taler Overklassens Interesser og ikke har Interesse for den mindre bemidlede Befolkning. Jeg kan jo ikke sige andet end, at jeg har gentagne Gange i de forløbne Aar haft det Indtryk, at de højtærede Medlemmer af Regeringen, naar der er Tale om sociale Spørgsmaal her i Tinget, ikke forsmaaede mit Følgeskab, ikke forsmaaede, at jeg deltog i Debatten paa Front med de to nuværende Regeringspartier. Jeg har aldrig høstet nogen Antydning af Erkendtlighed, i alt Fald fra det socialdemokratiske Partis Side, for mine Indlæg, naar de — og det er ikke sket saa sjældent i sociale Spørgsmaal — laa paa Linie med det socialdemokratiske Parti. Derimod har jeg jævnlig faaet et eftertrykkeligt Spark af Socialdemokratiet, naar det ikke mente, at Moren gjorde sin Pligt,

saaledes som de ønskede, at Moren skulde gøre.

Naar jeg derfor har indtaget den Stilling, som jeg saa jævnligt har gjort, tør jeg roligt sige, at det er ikke paa Grund af Tillid eller Kærlighed til det ærede socialdemokratiske Partis Medlemmers blaa Øjne, men det er udelukkende, fordi jeg efter min bedste Overbevisning og Samvittighed har handlet saaledes, som jeg mener, at statskonservative Interesser i de paagældende Tilfælde bedst kunde varetages.

Nu viser den højtærede Finansminister jo megen Overlegenhed — det er ikke Overlegenhed, det skorter paa fra den højtærede Regerings Side; den læser os Teksten til alle Sider og uddeler Ros og Dadel, omtrent som Venstreministeriet gjorde det i de første Aar efter Valget i April 1920. Men maa det være mig tilladt at sige til den højtærede Finansminister, at jeg synes ikke, han skulde rose sig af, at han aldeles intet Kendskab har til det store Landbrug eller til Godsejerstanden.

Vi andre stakkels, miserable Godsejerrepræsentanter, vi sølle Syndere, vi bestræber os dog efter bedste Evne for at sætte os ind i Tankegangen hos Arbejderbefolkningen, at forstaa dens Interesser. Den højtærede Justitsminister ryster paa Hovedet; men jeg kan ikke sige andet end, at hans højtærede Kollega til højre (Udenrigsminister P. Munch) gentagne Gange har udtalt sin Anerkendelse af min Forstaaelse for Arbejderklassen, (*Justitsministeren* [Zahle]: Det er en Undtagelse, der bekræfter Regelen). Ja, det er nu ikke et Undtagelsestilfælde; for det er sket mere end een Gang. (*Justitsministeren* [Zahle]: Nej, det er Dem, der er Undtagelsen). Naa, saaledes at forstaa; ja, saa vil jeg forandre min Udtalelse til den højtærede Finansminister derhen, at jeg for mit Vedkommende føler det som min parlamentariske og politiske Pligt at søge at forstaa Arbejderbefolkningens Interesser, baade socialt, erhvervspolitisk og skattemæssigt. Jeg tør maaske i denne Forbindelse antyde, at mit Forslag om Ophevelse af Formueskat for Formuer af indtil 20 000 Kr., som jeg foreslog det, laa paa Rigsdagens Bord et halvt Aar, før Venstregeringens tilsvarende Forslag laa paa Tingets Bord.